

Stajmen
CECELIA
AHERNOVÁ

Stajmen

Sto jmen
CECELIA
AHERNOVÁ

Přeložili
Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Vydáno nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Cecelia Ahern

All rights reserved.

Z anglického originálu *One Hundred Names*

(Published by HarperCollins Publishers, London)

přeložili © 2013 Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97880741808

Tuto knihu věnuji svému strýci
Robertu (Hoppymu) Ellisovi.
Máme tě nesmírně rádi, chybíš nám
a děkujeme ti za všechny vzpomínky.

První kapitola

Přátelé a známí jí říkali Hrobka. Všechna svěřená tajemství, veškeré důvěrné informace – osobní i jiné – u ní zůstávaly spolehlivě uschované a nikdy, za žádných okolností se nedostaly ven. Mohli jste se spolehnout, že s ní jste v bezpečí, nic vám nehrozí, nikdo vás nebude soudit, a pokud ano, pak jenom mlčky, takže se to nikdy nedozvíte. Křestní jméno Constance, které dostala po příchodu na svět, dokonale vystihovalo její zásadovost a věrnost, a podobně výmluvná byla i přezdívka, k níž přišla později. Všechny si získávala svou solidností, spolehlivostí, důvěryhodností a vyrovnaností, a navíc působila zvláštním uklidňujícím dojmem. Právě proto se Kitty tak nesmírně trápila při pomyslení, že za ní musí jít na návštěvu právě sem. Nebyl to jenom jakýsi nepříjemný stav mysli, ale skutečná fyzická trýzeň. Kitty ji cítila v hrudi, přesněji řečeno přímo v srdci, už od první chvíle, kdy si uvědomila, že se sem bude muset vypravit. Její utrpení podstatně zesílilo, když sem skutečně dorazila, a nakonec ho ještě umocnilo poznání, že to není sen ani žádný planý poplach, ale život v té nejsyrovější podobě. Život, který se ocitl v ohrožení. Život, který zanedlouho nevyhnutelně ustoupí smrti.

Kitty pomalu procházela soukromou nemocnicí. Schválně stoupala do schodů pěšky, přestože mohla jet výtahem, úmyslně odbočovala nesprávným směrem a při každé příležitosti se zastavovala a dávala přednost kolemjdoucím, zejména pacientům, kteří se po chodbách ploužili šnečím tempem za pomoci chodítek nebo vedle sebe postrkovali pojízdný stojan s infuzním roztokem a hadičkou. Cítila na sobě pohledy, v nichž se odrážela kritická situace těchto lidí, kterou teď s nimi sdílela, ale také jejich podiv nad tím, že tahle mladá žena prochází různými odděleními už poněkolikáté. Zdvořile odpovídala na každou poznámku, kterou k ní cestou někdo pronesl, jen aby oddálila okamžik, kdy vejde

do Constancina pokoje. Tahle zdržovací taktika však nemohla trvat donekonečna. Vzala za své v okamžiku, kdy se Kitty ocitla ve slepé uličce – v půlkruhové chodbě, z níž se vcházelo do čtyř pokojů. Troje dveře byly otevřené, takže Kitty viděla, aniž o to stála, pacienty i jejich blízké, kteří je přišli navštívit. Nemusela se dívat na čísla pokojů, aby poznala, kde leží její přítelkyně a rádkyně. Byla jen vděčná za zavřené dveře, které jí umožnily úplně naposledy a jen o krátkou chvíli oddálit okamžik, kdy ji uvidí tváří v tvář.

Zaklepala jen zlehka, jako kdyby chtěla dát najevo, že se upřímně snažila a přišla sem, ale přitom v hloubi duše doufala, že ji nikdo neuslyší a ona bude moct odejít bez výčitek svědomí, s klidným pocitem, že podnikla všechno, co bylo v jejích silách. V tu chvíli se však ozvalo její rozumnější já a dalo jí jasně na srozuměnou, že tohle prostě nejde, že to není správné. Srdce se jí rozbušilo, střevíčky na podlaze zavržaly, jak několikrát přešlápla z nohy na nohu, a z nepříjemného zápachu se jí udělalo mdlo. Ten typický odér nemocnic nesnášela. Zhluboka se nadechla, protože se jí po celém těle rozlila vlna nevolnosti, a přitom se v duchu modlila, aby se udržela na nohou a zvládla nadcházející situaci jako dospělý rozumný člověk.

Zatímco zhluboka dýchala a dívala se na špičky bot, dveře se zčistajasna otevřely a jejím nepřipraveným očím se naskytl pohled na zdravotní sestru a strašlivě změněnou, děsivě vypadající Constance. Nevěřicně zamrkala, pak ještě jednou... a když zamrkala potřetí, uvědomila si, že teď za žádnou cenu nesmí dát najevo své skutečné pocity, protože by pacientce vůbec nepomohlo, kdyby viděla, jak se Kitty zhrozila jejího změněného vzezření. Horečně se snažila vymyslet nějaký příhodný pozdrav, ale mozek jí vypovídal službu. Nenapadla ji žádná bodrá poznámka, žádný běžný konverzační obrat, prostě nic, vůbec nic, co by mohla říct přítelkyni, kterou znala celých deset let.

„Nikdy v životě jsem ji neviděla,“ prohlásila Constance s lehkým francouzským přízvukem, jehož se nikdy úplně nezbavila, přestože žila v Irsku už přes třicet let. Mluvila překvapivě silným, pevným a jistým hlasem, úplně stejným jako vždycky. „Zavolejte ochranku a nechte ji odsud okamžitě vyvést.“

Sestra se usmála, otevřela dveře téměř dokořán a vrátila se ke Constance.

„Můžu se vrátit později,“ konečně ze sebe vypravila Kitty a pootočila se. V tu chvíli se jí však naskytl pohled na další nemocniční vybavení, a tak se zase otočila nazpátek a hledala pohledem nějakou normální věc, něco úplně obyčejného a všedního, na co by mohla soustředit pozornost, něco, co by jí pomohlo ošálit smysly a zapomenout, že je v nemocnici prosycené typickým odpudivým oděrem, v pokoji své nevyléčitelně nemocné přítelkyně.

„Už jsem skoro hotová. Jenom vám ještě změřím teplotu,“ řekla sestra a strčila Constance teploměr do ucha.

„Pojď sem. Posad' se sem,“ vyzvala váhavou návštěvnicí Constance a ukázala na židli vedle svého lůžka.

Kitty se jí nedokázala podívat do očí. Věděla, že je to neslušné, ale nemohla si pomoci a neustále odvracela pohled stranou, jako kdyby jí na oči působila jakási odpudivá magnetická síla a stáčela je k věcem, z nichž nečišela nemoc a jež ničím nepřipomínaly nemocné lidi. Nakonec tedy sklonila hlavu a zadívala se na dárky, které držela v náruči.

„Přinesla jsem ti kytky,“ vypravila ze sebe a rozhlédla se po pokoji, kam by je dala.

Constance květiny nesnášela. Kdykoliv se jí někdo pokusil uplatit, omluvit se jí nebo jí prostě jenom potěšit nějakým pugétem, vždycky ho nechala ve váze úplně uchřadnout. Kitty to věděla, ale přesto jí kytici přinesla – především proto, že u stánku stála neodolatelně dlouhá fronta, která jí umožnila zahrnout tenhle nákup do zdržovací taktiky.

„Bože můj,“ vzdychla sestra. „Ochranka vás měla upozornit, že se květiny do pokojů nosit nesmějí.“

„No, to nevádí, nějak se jich zbavím,“ prohlásila Kitty, vstala ze židle a snažila se nedat na sobě znát úlevu, že může prchnout z místnosti.

„Zatím si je od vás vezmu,“ nabídla se sestra. „Nechám vám je v recepci, abyste si je pak mohla vzít domů. Tak krásnou kytici je škoda vyhodit.“

„Naštěstí jsem ještě koupila pár košíčků,“ řekla Kitty a vytáhla z tašky krabičku se zákusky.

Sestra si s Constance vyměnila další výmluvný pohled.

„To si snad děláte legraci. Košíčky taky ne?“ vyhrkla Kitty.

„Šéf chce, aby pacienti jedli jenom věci, které pocházejí z naší kuchyně.“

Kitty sestře předala svůj kontraband.

„Ty si taky můžete vzít domů,“ usmála se ošetřovatelka a zadívala se na teploměr. „Jste v pořádku,“ usmála se na Constance a vyměnila si s ní významný pohled, jako kdyby ta slova znamenala něco úplně jiného. Nepochybně ano, protože Constance v pořádku rozhodně nebyla. Zevnitř jí užírala rakovina. Vlasy jí už sice zase začínaly růst, ale rašily jí kolem obličeje v nerovnoměrných trsech, zpod beztvaré nemocniční košile jí vykukovaly kosti potažené jenom kůží a do obou vyhublých paží, promodralých od bezpočtu injekcí a infuzí, měla zavedené hadičky a trubičky.

„Jsem ráda, že jsem jí nepřiznala ten kokain, co jsem si tajně schovala do kabelky,“ poznamenala Kitty, když pak za sestrou zaklaply dveře a na chodbě se ozval její srdečný smích. „Vím, že kytky nesnášíš, ale úplně jsem zpanikařila. Původně jsem ti chtěla přinést zlatej lak na nehty, nějakou voňavku a zrcadlo, protože jsem si myslela, že to bude vtipný.“

„Proč jsi to neudělala?“ Constanciny jasně modré jiskrné oči neztratily vůbec nic ze své živosti. Kdyby se Kitty soustředila jenom na ně, téměř by dokázala zapomenout na jejich zubožený rámec. Téměř. Nikoliv úplně.

„Protože mi pak došlo, že na tom nic vtipnýho není.“

„Rozesmálo by mě to.“

„Tak ti to přinesu příště.“

„Příště to už vtipný nebude. Jako opakovaná anekdota. Děvče moje...“ Constance natáhla ke Kitty paži a jejich dlaně se na posteli spojily v pevném stisku. Kitty se na její ruce nemohla podívat, jak byly vyzáblé a rozbolavělé. „Jsem tak ráda, že tě vidím.“

„Promiň, že jdu tak pozdě.“

„No, chvíli ti to trvalo.“

„Ten provoz a...“ začala Kitty, ale v polovině věty se odmlčela a přestala žertovat. Opozdila se o víc než měsíc.

V pokoji zavládlo ticho a Kitty si uvědomila, že je to pauza vyhrazená pro její vysvětlení, proč nepřišla dřív.

„Nesnáším nemocnice.“

„Já vím. Nosokomefobie,“ poznamenala Constance.

„Cože?“

„Strach z nemocnic.“

„Neměla jsem tušení, že to má i nějakej odbornej název.“

„Všechno má nějakej odbornej název. Dva týdny jsem nemohla jít na velkou. Prohlásili, že jde o anismus.“

„Měla bych o tom napsat článek,“ poznamenala Kitty a v duchu už začala plánovat, jak se pustí do práce.

„Neměla. Ochablost mého svěrače je osobní záležitost, která musí zůstat jen mezi tebou, mnou, Bobem a tou milou paní doktorkou, co jí dovoluju, aby se mi dívala na zadek.“

„Měla jsem na mysli panickej strach z nemocnic. Byl by z toho docela fajn článek.“

„Pověz mi proč.“

„Představ si, že bych objevila nějaký těžce nemocný pacienty, který by kvůli svý fobii nemohli dostat potřebnou péči.“

„To je toho! Mohli by se léčit doma.“

„Nebo co takhle žena v porodních bolestech? Chodí před vchodem do nemocnice sem a tam a nemá odvahu vejít do dveří.“

„Porodí v sanitce nebo doma. Anebo na ulici.“ Constance pokrčila rameny. „Kdysi jsem napsala článek o ženě z Kosova, která přivedla dítě na svět v době, kdy žila úplně sama v úkrytu. Byla to prvorodička a neměla nikoho, kdo by jí pomohl. Našli ji až po dvou týdnech a ona i miminko byly naprosto zdravé a šťastné. Ženy v Africe rodí na poli, a hned jak je mrňous na světě, zase se vracejí k práci. Příslušnice nejruznějších kmenů ze sebe svoje potomky doslova vytrásají při tanci. Západní svět se v tomhle ohledu vydává špatným směrem,“ řekla a nesouhlasně mávla rukou, přestože sama žádné děti neměla. „Kdysi jsem o tom napsala článek.“

„Doktor, co nemůže chodit do práce...“ rozvíjela Kitty dál svůj nápad.

„To je k smíchu. Musel by přijít o licenci.“

Kitty se zasmála. „Děkuju ti za upřímnost, jako obvykle,“ řekla, ale

pak zvažněla a soustředila pohled na Constancinu ruku, která ji držela za zápěstí. „A co takhle sobecká ženská, která nedokáže sebrat odvalu, aby v nemocnici navštívila svou nejlepší kamarádku?“

„Ale teď tady jsi a já jsem šťastná, že tě vidím.“

Kitty nasucho polkla. „Vůbec ses o tom nezmínila.“

„O čem?“

„Vždyť víš.“

„Nevěděla jsem, jestli o tom chceš mluvit.“

„Vlastně nechci.“

„Tak vidíš.“

Chvilí seděly mlčky.

„Noviny mě trhají na kusy, v rádiu taky, prostě všude,“ řekla po chvíli Kitty, čímž na to téma stejně zavedla řeč.

„Noviny jsem neviděla.“

Kitty se tvářila, jako by si nevšimla haldy novin na okenním parapetu. „Ať jsem se v minulým týdnu vrtla kamkoliv, všude mě probodávali pohledem, ukazovali si na mě a špitali si, jako bych byla nějaká oceňovaná povětrnice.“

„To je cena za to, že se na člověka upíná pozornost veřejnosti. Jsi teď televizní hvězda.“

„Žádná televizní hvězda. Jsem jenom husa, která se v televizi naprosto znemožnila.“

Constance zase pokrčila rameny, jako by to vůbec nic neznamenal.

„Jde o to, že jsi nechtěla, abych na tom pořadu vůbec pracovala. Proč mi teď nepovíš, Vidíš, já jsem ti to říkala! a nevyběhneš se mnou?“

„Takhle já nemluvím. Nemám to ve zvyku, není to k ničemu.“

Kitty vymanila ruku z Constancina sevření a tiše se zeptala: „Mám ještě práci?“

„Ty jsi nemluvila s Petem?“ zeptala se s rozčileným výrazem na šéfreditora.

„Mluvila, ale potřebuju to slyšet od tebe. Pokud mi to povíš ty, bude to pro mě mít větší váhu.“

„Časopis *Etcetera* tě zaměstnal jako reportérku a na tom se nic nezměnilo,“ prohlásila Constance pevně.

„Děkuju,“ špitla Kitty.

„S tou tvou prací pro televizi jsem souhlasila, protože jsi dobrá reportérka a máš na to, aby z tebe byla dokonce skvělá reportérka. Všichni chybujeme, někdo víc, někdo míň, a nikdo není dokonalý. Využíváme čas, který máme, aby se z nás stali lepší reportéři a – což je ještě důležitější – lepší lidi. Pamatuješ si ještě, jaký příběh ses mi snažila prodat, když jsi ke mně před deseti lety přišla na pohovor?“

Kitty se rozesmála, ale pak se zděsila. „Ne,“ zalhala nakonec.

„Samozřejmě že si to pamatuješ. Ale když se nechceš přiznat, připomenu ti to. Zeptala jsem se tě, jaký námět by sis zvolila, kdybych tě požádala, abys mi tehdy hned na místě napsala článek na libovolné téma.“

„Už se k tomu nemusíme vracet. Vždyť jsem u toho byla,“ namítla Kitty a začervenala se.

„A ty jsi mi odpověděla,“ pokračovala Constance, jako by ji neslyšela, „že jsi slyšela o housence, která se nemůže proměnit v motýla...“

„Ano, ano, já vím.“

„A že by ses ráda dozvěděla, jaké pocity zažívá tvor, kterému příroda upřela tuhle úžasnou příležitost. Jaké je to dívat se na jiné housenky, které se v motýly proměňují, a vědět, že já tuhle možnost nemám. Ten den, kdy jsme spolu mluvily, se ve Spojených státech konaly prezidentské volby a do moře se potopila loď s pěti stovkami lidí na palubě. Tehdy ke mně kromě tebe přišlo na pohovor ještě dvanáct dalších zájemců o místo, ale jenom ty ses ani slovem nezmínila o politice, o té potopené lodi nebo třeba o tom, že bys chtěla strávit den s Nelsonem Mandelou. Ze všeho nejvíc tě zajímala ta chudinka housenka.“

Kitty se usmála. „No jo, zrovna jsem dokončila fakultu. Mám dojem, že ve mně z toho období doteď zůstala spousta plevele.“

„Ne,“ zašeptala Constance a znovu jí sáhla po ruce. „Byla jsi tehdy jediná, kdo mi na sebe při tom pohovoru prozradil, že se nebojí lítat. Mluvila jsi jako člověk, který se spíš bojí, že by z nějakých důvodů lítat nemohl nebo nesměl.“

Kitty ztěžka polkla a oči se jí zalily slzami. Až doteď samozřejmě k žádným výšinám nevzlétla a právě teď se na to cítila ještě mnohem míň než kdykoliv předtím.

„Leckdo tvrdí, že se nic nemá dělat ze strachu. Jenomže pokud se člověk vůbec ničeho nebojí, jak se může vzepnout k nějakým vyšším cílům? Já jsem vždycky odvedla nejlepší práci, když jsem musela překonat strach a nasadila si laťku co nejvyš. No a tenkrát jsem před sebou viděla děvče, které se bojí, že nebude moct lítat, a řekla jsem si: Aha, tak tohle je náš člověk! A přesně o tohle v našem časopise jde. Samozřejmě že se zabýváme politikou, ale především sledujeme lidi, kteří tou politikou hýbají. Všimáme si však nejen toho, jakou politiku razí, zajímají nás i jejich životní osudy a v souvislosti s tím i důvody, proč zastávají právě ty své politické názory a ne jiné. Snažíme se odhalit, jak se zrodila jejich víra, co vyvolalo jejich pocity. Ano, občas píšeme o dietách, ale ne kvůli tomu, abychom třeba propagovali bio produkty nebo celozrnné potraviny. Zajímá nás *proč* a *kdo*. Soustřeďujeme se na lidi, na jejich pocity, názory. Možná že se *Etcetera* nebude tolik prodávat, ale zato bude mít větší váhu, aspoň podle mého názoru. Náš časopis bude uveřejňovat tvoje články, Kitty, dokud budou vycházet z tvého vnitřního přesvědčení – dokud nezačneš psát podle toho, co ti někdo uloží, protože si myslí, že to bude dobrý článek. Nikdo nemůže sám za sebe tvrdit, že ví, o čem lidi chtějí číst, na co se chtějí dívat, co chtějí slyšet. Často to nevědí ani sami čtenáři, diváci a posluchači a poznají to až ex post. V tom spočívá krása originálu – v hledání něčeho skutečně nového. Ne v omílání starých věcí a v zaplavování trhu předělvkami.“ Constance zvedla obočí.

„Byla to moje vlastní reportáž,“ přiznala Kitty. „Nemůžu házet vinu na někoho jiného.“

„Na každé reportáži se podílí víc lidí než jen autor. Dobře to víš. Kdybych byla na tvém místě a ty bys za mnou přišla s tím námětem, žádnou reportáž bych z něj neudělala. A pokud ano, zatáhla bych za brzdu ještě dřív, než by bylo pozdě. Existovaly určité varovné signály a ty jsi nad sebou měla mít někoho, kdo by je zaznamenal. Pokud ale chceš vzít všechnu vinu na sebe, pak si polož otázku, proč sis tak strašně přála zpracovat právě tuhle záležitost.“

Kitty si nebyla jistá, jestli od ní Constance očekává odpověď, ale zřejmě ne, protože se jen nadechla a pokračovala: „Jednou jsem dělala rozhovor s člověkem, který se tvářil, jako by mu moje otázky připadaly

čím dál směšnější. Když jsem se ho zeptala, co na nich vidí tak legračního, odpověděl mi, že prozrazují daleko víc o tazateli než o dotazovaném. Během toho rozhovoru se tak dozvěděl mnohem víc on o mně než já o něm. Zaujalo mě to a nakonec jsem dospěla k názoru, že měl pravdu. Přinejmenším při téhle jediné příležitosti. Podobně mám dojem, že i každý sepsaný lidský příběh možná odhaluje daleko víc faktů o osobě autora než o samotné popisované události. Teorie žurnalistiky nám ukládá, abychom si zachovali nadhled a informovali nezaujatě, ale často se naopak potřebujeme do příběhu ponořit, abychom ho pochopili ve všech souvislostech a totéž umožnili i čtenářům, protože jinak našemu dílu chybí srdce a připomíná pouhého robota, který chrlí nezbytné informace. Ale neznamená to implantovat do svých autorských příspěvků *názor*, Kitty. To se mi taky nelíbí. Nemám ráda, když novinář využívá zpracovávaný příběh jako prostředek ke sdělování vlastních názorů. Komu na nich záleží? Daleko víc mě zajímá, jaký názor má určitý národ, zástupci toho kterého pohlaví, profese. Chci tím říct, že reportér by měl do svého příběhu vložit porozumění, dát čtenářům, divákům a posluchačům najevo, že za jeho slovy jsou i hluboké city.“

Kitty se nechtěla zabývat tím, co ta její nešťastná reportáž pro televizi vypovídala o ní osobně. Nejradši by o ní už nikdy s nikým neztratila ani slovo, ale bohužel to nešlo, protože stanice teď kvůli ní čelila žalobě pro křivé obvinění a za pár dní ji čekal soud. Kitty měla pocit, že se jí rozskočí hlava. Už ji zmáhalo pořád na to myslet, už ji unavovalo od rána do rána zkoumat, jak se to proboha mohlo stát, ale přesto náhle pocítila potřebu dát se na pokání a omluvit se za všechno, co v životě pokazila, aby se zase mohla cítit jako plnohodnotný člověk.

„Musím se ti k něčemu přiznat.“

„Miluju zpovědi.“

„Víš, když jsi mi dala tu práci, skutečně jsem ze všeho nejdřív chtěla napsat ten článek o housence.“

„Vážně?“

„Rozhovor bych s ní samozřejmě udělat nemohla, ale chtěla jsem tu housenku použít jako odrazový můstek k článku o lidech, co toužili létat, ale nemohli, o tom, jak se cítí člověk, který se musí držet zpátky, protože

má zastríhnutý křídla.“ Kitty se zadívala na svou vyhublou přítelkyni, která na ni hleděla obrovskými rozšířenými očima, a musela se hodně ovládat, aby se nerozplakala. Byla přesvědčená, že ji Constance moc dobře chápe a ví, jak to myslí. „Začala jsem sbírat podklady... promiň...“ Přitiskla si ruku na ústa a snažila se uklidnit, ale nepodařilo se jí to a do očí se jí nahrnuly slzy. „Ukázalo se, že jsem se mylila. Zjistila jsem, že ta housenka, o který jsem ti vyprávěla, nakonec přece jen létá. Je to housenka lišaje oleandrového a nevypadá jako motýl, ale jako mūra.“ Kitty si uvědomovala, že její slzy působí směšně, ale nemohla si pomoci. Nerozplakal ji totiž smutný úděl housenky, ale fakt, že se jí shromažďování podkladů pro reportáž tehdy i tentokrát vymklo z ruky, jenomže tentokrát se kvůli tomu dostala do strašného maléru. „V televizi jsem dostala stopku.“

„Udělal ti laskavost. Počkej, až se to usadí. Potom zase budeš moct vyprávět svoje příběhy o všem, co se ti líbí.“

„Nemám tušení, o čem by měly být. Bojím se, že to zase skončí nějakou katastrofou.“

„Neskončí, Kitty. Vyprávění příběhů – nebo hledání pravdy, jak říkám – nemusí vypadat jako frontální útok, při kterém se střelí ze všech zbraní. Tohle k odhalení lži nebývá zapotřebí. A nemusí při tom nastat ani žádné zemětřesení. Stačí proniknout k jádru problému.“

Kitty přikývla a popotáhla. „Mrzí mě to, nepřišla jsem za tebou na návštěvu kvůli tomu, abych mluvila o sobě. Je mi to moc líto.“ Sklonila se ke své nemocné přítelkyni a položila si hlavu na lůžko. Cítila se trapně, že ji Constance vidí takhle zlomenou, a styděla se za své chování v situaci, kdy je její přítelkyně tak těžce nemocná a má spoustu vlastních tíživých starostí.

„Pššš,“ zašeptala Constance chlácholivě a jemně jí zajela rukou do vlasů. „Ten konec je lepší, než jsem si původně myslela. Naše ubohá housenka nakonec vzlétne.“

Když Kitty po chvílce zvedla hlavu, všimla si, že Constance náhle vypadá nesmírně vyčerpaně.

„Jsi v pořádku? Nemám zavolat sestru?“

„Ne... ne. Přichází to úplně nenadále,“ řekla pacientka a těžká víčka se jí zachvěla. „Jenom si trochu zdřímnu a zase budu v pořádku. Ale

neodcházej. Ještě si musíme promluvit o spoustě věcí. Třeba o Glenovi,“ dodala a pousmála se.

Kitty se přemohla a také se usmála. „Ano. Zdřímni si. Zůstanu tady.“

Constance odjakživa dokázala vyčíst z Kittyina výrazu její skutečné pocity a okamžitě odhalila jakoukoliv lež. „Stejně jsem ho neměla moc ráda.“

Krátce nato se jí chvějící se víčka zavřela.

Kitty seděla na parapetu v Constancině nemocničním pokoji, sledovala lidi procházející pod oknem a snažila se vymyslet nějakou nenápadnou trasu, po které by dojela domů a cestou narazila na co nejméně lidí. Náhle ji ze zamyšlení vytrhlo několik francouzských slov, a tak zaletěla rychlým pohledem ke Constance. Za celých deset let, co Kitty svou šéfovou a rádkyni znala, ji nikdy neslyšela mluvit francouzsky, pokud nepočítala několik řídkých příležitostí, kdy si Constance potřebovala ulevit nějakým jadrným zaklením.

„Co jsi říkala?“

Constance se v prvním okamžiku zatvářila zmateně. Potom si ale odkašlala a vzpamatovala se. „Díváš se někam daleko.“

„Přemýšlela jsem.“

„V tom případě bych měla okamžitě vzburcovat všechny příslušné úřady.“

„Odjakživa jsem se tě chtěla na něco zeptat.“ Kitty se zase vrátila na židli vedle Constanciny postele.

„Vážně? Proč jsme s Bobem neměli děti?“ Posadila se na posteli, sáhla po sklence s vodou a trošičku z ní upila brčkem.

„Ne, to dobře vím. Umořila jsi každou kytičku, kterou jsi kdy dostala, takže si nedovedu představit, jak by asi tvoji péči mohlo přežít dítě. Ne, chtěla jsem se tě zeptat, jestli existuje nějaký příběh, který jsi vždycky chtěla napsat, ale nikdy jsi to neudělala, ať už z jakýhokoliv důvodu.“

Constance jako by se při té otázce úplně rozsvítila. „No, to je moc dobrá otázka. Možná by sama o sobě stála za napsání článku,“ řekla a zvedla na Kitty obočí. „Jedna skládačka do série rozhovorů s nejruznějšími autory v důchodu o jejich tvůrčím snu, který si nikdy nesplnili, co? Měla bych si o tom promluvit s Petem. Co myslíš? Nebo bychom možná

mohli oslovit autory na odpočinku a poprosit je, aby nám do časopisu napsali příběh, který ještě nikdy nespatriil světlo světa. Takové lidi, jako jsou Oisín O'Ceallaigh a Olivia Wallaceová. Mohli bychom jim poskytnout příležitost a prostor. Mohli bychom tomu věnovat speciální číslo.“

Kitty se zasmála. „Dojdou ti vůbec někdy nápady?“

V tu chvíli se ozvalo tiché zaklepaní na dveře a do pokoje vešel Constancin manžel Bob. Vypadal unaveně, ale jakmile spočinul pohledem na Constance, úplně zjhl.

„Ahoj, zlatíčko. A nazdar, Kitty. Jsi hodná, že jsi přišla a přidala se k nám.“

„Ta doprava...“ vypravila ze sebe Kitty nejistě.

„Ten pocit dobře znám,“ usmál se Bob, přešel na druhou stranu postele a políbil svou ženu na čelo. „Taky mě vždycky zdržuje. Ale líp pozdě než nikdy, co?“ Zadíval se na Constance, která právě soustředěně vraštila obličej. „Snažíš se čurat, lásko?“

Kitty se zasmála.

„Kitty se mě zeptala, jestli mám nějaké téma, o kterém jsem vždycky chtěla něco napsat, ale nikdy jsem to neudělala.“

„No ne! Nenuť ji přemýšlet, doktoři jí to zakázali,“ usmál se na Kitty a znovu se zadíval na Constance. „Ale je to dobrá otázka. Nech mě hádat. Třeba článek o tom, jak se kdysi do moře vylila ropa a ty jsi udělala exkluzivní rozhovor s tučňákem, co všechno viděl na vlastní oči?“

„Žádný exkluzivní rozhovor s tučňákem jsem neudělala,“ zasmála se Constance, ale hned nato se jí obličej zkrivil bolestí.

Kitty znervózněla, ale Bob, který už na to byl zvyklý, pokračoval.

„Aha, takže ta očitá svědkyně byla velryba. Velryba, která všechno sledovala a pak všem na setkání vykládala, co se stalo.“

„Šlo o kapitána té lodi,“ vyhrkla Constance, ale nesmírně láskyplným tónem. „A rozhovor jsem s ním neudělala.“

„Proč ne?“ zeptala se Kitty, přemožená Constancinou a Bobovou vzájemnou láskou.

„Můj let měl zpoždění,“ odpověděla Constance a uhladila si příkrývku.

„Nemohla najít pas,“ ozval se Bob. „Vždyť víš, jak to u nás v bytě vypadá. Klidně by se tam někde mohly ukrývat třeba i svitky od Mrt-

vého moře. Od té doby máme pasy uložené v toastovači, protože se bojíme, že bychom je zase mohli někam založit. Prostě tehdy zmeškala letadlo, a tak kapitán místo toho, aby poskytl exkluzivní rozhovor Constance, vyklopil všechno někomu, koho nebudeme jmenovat.“ Otočil se ke Kitty a zašeptal: „Danu Cummingsovi.“

„No tohle! Ty jsi to prozradil! Tímhle jsi mě zabil,“ zvolala Constance teatrálně a zatvářila se, jako by umírala.

Kitty si zakryla obličej dlaněmi, protože se chtě nechtě nedokázala ubránit smíchu, ale připadalo jí to nevhodné.

„Jéje, konečně jsme se jí zbavili!“ něžně manželku poškádlil Bob. „Tak jak nám odpovíš, lásko? Už se nemůžu dočkat.“

„Opravdu to nevíš?“ zeptala se Kitty Boba. Zavrtěl hlavou a společně se pak zadívali na Constance, jak horečně uvažuje. Byl to nesmírně zábavný pohled.

„Aha!“ vyhrkla po chvílce a celá se rozzářila. „Už to mám. Ta myšlenka není moc stará, napadlo mě to někdy loni, než jsem... no, měl to být zkrátka takový experiment, ale od té doby, co tu ležím, na něj pořád musím myslet.“

Kitty se k ní naklonila a napnula uši.

Constance očividně těšilo, že Boba i Kitty napíná k prasknutí.

„Je to možná jeden z mých nejlepších nápadů.“

Kitty netrpělivě zaúpěla.

„Povím ti jen jednu věc. Ta obálka je u nás doma. V pracovním. Teresa tě pustí dovnitř, pokud v televizi zrovna nebude vystupovat Jeremy Kyle, protože v tom případě by se nedokázala odlepit od obrazovky. Ta obálka je uložená pod písmenem J a nadepsaná ‚Jména‘. Vezmi si ji, přijď sem za mnou a já ti k tomu povím všechno, co je zapotřebí.“

„Ne,“ zasmála se Kitty. „Víš, jak jsem netrpělivá. Prosím tě, nenech mě čekat.“

„Když ti to povím hned teď, třeba sem už nepřijdeš.“

„Přijdu, slibuju.“

Constance se usmála. „Fajn, přines mi tu obálku a já ti všechno povím.“

„Ujednáno.“

Podaly si na to ruku.

Druhá kapitola

Kitty se vracela domů na kole tichými postranními uličkami úplně vyčerpaná, s pocitem krysy cupitající stokou. Po počáteční euforii, která ji zaplavila po rozhovoru s dlouholetou přítelkyní, už zase propadla beznaději, protože si uvědomila, co teď čeká nejen Constance, ale i ji.

Televizní pořad *Tricet minut*, na němž Kitty začala loni spolupracovat, ji měl původně proslavit, ale nakonec jí paradoxně zlomil vaz. Získal si zhruba půl milionu pravidelných diváků, což byla v zemi s pěti miliony obyvatel úctyhodná sledovanost, ale nestačila na to, aby se z Kitty stala druhá Katie Couricová, známá z pořadů amerických televizních stanic ABC nebo CBS. Teď ji kvůli jedné katastrofální reportáži, kterou pustila do světa, na obrazovku nepustí a na krku má žalobu pro křivé obvinění. Zmíněná reportáž pronikla do éteru už v lednu, tedy před čtyřmi měsíci, ale v titulcích deníků se Kittyino jméno zabydlelo až teď, před soudním projednáváním jejího případu. Prohřešek, jehož se dopustila, i její jméno a tvář teď zná daleko víc lidí než pouhých pět set tisíc někdejších diváků *Triceti minut*.

Věděla, že široká veřejnost na ni zakrátko zapomene, ale že mnohem hlubší a trvalejší šrámy utrpěla její profesionální pověst. Ve skutečnosti už byla úplně zničená. Uvědomovala si, jaké má štěstí, že časopis *Et cetera*, který založila a řídila právě Constance, ji po tom všem ještě zaměstnává. Bylo jí ovšem jasné, že za to vděčí výhradně své přítelkyni a rádkyni, od níž se jí po celá léta dostávalo největší podpory. Moc podobných lidí jí teď nezůstalo. Bob byl sice zástupce své ženy, vydavatelky a šéfredaktorky v jedné osobě, a Kitty ho považovala za dobrého přítele, ale nemohla se spolehnout, že si své zaměstnání udrží i potom, až jí Constance se svým rozhodujícím vlivem nebude umetat cestu.

Děsila se doby, kdy tu už její přítelkyně a učitelka nebude, a to nejen z pracovních důvodů. Stála při mladé novinářce od samého začátku – vedla ji a radila jí, ale zároveň jí poskytovala naprostou svobodu při hledání vlastních cest a vlastních rozhodnutí. Kitty jí vděčila za své úspěchy, ale zároveň to znamenalo, že se Constancino jméno pojilo i s každým jejím selháním, což se v celé nahotě projevilo právě teď.

V kapse jí zavibroval mobil, ale ignorovala ho jako celý uplynulý týden. Od té doby, co na veřejnost proskočila zpráva o nadcházejícím soudním líčení, jí neustále telefonovali novináři. Lidé, které až dosud považovala za přátele, ji teď pronásledovali, jen aby od ní získali nějaké vyjádření, které by mohli citovat ve svých zprávách. Volili při tom nejrozumnější taktiku. Někteří ji na rovinu požádali o komentář, jiní se snažili zahrát na soucitnou strunu. „Vždyť víš, Kitty, jak to chodí, v jakým jsme stresu. Šéf ví, že jsme kamarádi, a tak čeká, že mu něco přinesu.“ Další ji jen tak, jakoby z náhlého popudu, pozvali na oběd, na skleničku, na večírek svých rodičů pořádaný k výročí jejich svatby, na oslavu dědečkových pětadesátin, aniž se slovem zmínili o tom nešťastném maléru. Žádné z těchto pozvání nevyužila a nikomu nic neřekla, ale hodně se poučila a všechny tyhle rádoby přátele postupně vyškrtala ze seznamu hostů, kterým posílala pozvání na vánoční večírky. Jen jediný člověk jí zatím nezavolał – její dlouholetý kamarád Steve. Studovali spolu žurnalistiku na univerzitě a od té doby se přátelili. Steve snil o dráze sportovního novináře, ale zatím se ke sportu přiblížil jedině tím, že psal o soukromém životě slavných fotbalistů pro bulvární plátky. Byl to právě Steve, kdo jí poradil, aby se šla ucházet o místo v časopisu *Etcetera*. Jedno jeho číslo se mu totiž dostalo do ruky v čekárně u lékaře, kam Kitty doprovodil po jejich prvním a posledním sexuálním sblížení, když si šla pro pilulku poslední záchrany. Tehdy si oba jasně uvědomili, že jim je napříště souzeno zůstat pouhými přáteli.

Neodbytně vibrující mobil a vzpomínky na Stevea v ní probudily k životu jakýsi šestý smysl, který ji přiměl sáhnout do kapsy a telefon z ní vylovit. Byl to on. V první chvíli ji napadlo, že hovor nepřijme. Protože o Steveovi zapochybovala. Po maléru, kterým skončila její reportáž v televizním pořadu *Třicet minut*, už totiž pořádně nevěděla,

komu může nebo nemůže důvěřovat. Nakonec stiskla tlačítko pro přijetí hovoru.

„Bez komentáře,“ vyštěkla.

„Prosím?“

„Řekla jsem ‚bez komentáře‘. A svému šéfovi můžeš namluvit, že ses mi nedovolal a že se už spolu nestýkáme. Možná na to stejně dojde, protože nechápu, kde se v tobě bere odvaha takhle mi telefonovat a riskovat naše přátelství.“

„Ty kouříš koks?“

„Cože? Ne. Počkej, tak o tohle jde? Protože jestli někdo tvrdí, že jedu v drogách, pak by mohli –“

„Kitty, sklapni. Pokud šéfovi můžu něco namluvit, pak jen to, že ty, Kitty Loganová, o který beztak nikdy v životě neslyšel, nechce komentovat novou módní kolekci Victorie Beckhamové, protože právě tohle je jediná osoba na světě, o který dneska můžu mluvit. Takže například nesmím ani ceknout o blížícím se zápase Carlow – Monaghan, což je děsný, protože Carlow hrál ve finále irský ligu naposledy v roce 1936 a Monaghan se do něj nedostal už od roku 1930, jenomže všem je to úplně ukradený. Přinejmenším u mě v práci. Všichni se zajímají jenom o to, jestli ta Victoriina kolekce bude ‚bomba, anebo fiasko‘, případně ‚trefa do černého, anebo zásah vedle‘. Úplně nejlepší by bylo, kdybych vymyslel takový dva výrazy s opačným významem, aby se rýmovaly, jenomže pořád mě nic nenapadá.“ Steve dokončil svou rozhořčenou tirádu a Kitty se chtě nechtě rozesmála – úplně poprvé po celém uplynulém týdnu.

„No, těší mě, že aspoň jednomu z nás to připadá vtipný.“

„Měla jsem dojem, že psát o fotbalu ti už dovolili.“

„Je vdaná za Davida Beckhama, takže to spadá do fotbalové tematiky. Kromě toho potřebuju, aby mi s tím článkem někdo pomohl, takže ti volám, abych zjistil, jestli třeba zrovna nehniješ doma.“

„No, skoro máš pravdu. Až dodneška jsem tam hnila, ale musela jsem navštívit Constance. Ted' se vracím nazpátek a budu v tom hnití pokračovat tam, kde jsem přestala.“

„Fajn, takže se brzy uvidíme. Stojím u tebe venku přede dveřma,“

řekl, ale potom zčistajasna zvažněl a úplně jiným tónem dodal: „A ještě něco, Kitty. Měla bys cestou koupit nějaké kvalitní kartáč a čisticí.“

Kitty se sevřel žaludek.

Když pak konečně vystoupala i se svým jízdním kolem po schodišti k bytu, našla na dveřích nápis „Špinavá novinářská svině“. Kitty bydlela v předměstské čtvrti Fairview, poměrně blízko od centra Dublinu, takže do města často jezdila na kole, nebo dokonce chodila pěšky. Tuhle garsonku si mohla dovolit jenom díky tomu, že se nacházela přímo nad čistírnou, a byla proto levnější.

„Možná by ses měla přestěhovat někam jinam,“ poznamenal Steve, když si o něco později klekl vedle ní a společně začali drhnout pomalované dveře.

„V žádném případě. Nic jinýho si nemůžu dovolit. Pokud ovšem nevíš o nějakém jiným bytě nad čistírnou.“

„To je tvoje podmínka?“

„Když otevřu okno – a je úplně jedno, jestli ve dne nebo v noci –, okamžitě mě ovane ta čistírenská chemikálie. Je to tetrachlorethylen nebo jinak taky tetrachlorethen, perchlorethylen, případně chlorované uhlovodík nebo taky PCE. Už jsi o něm někdy slyšel?“

Steve zavrtěl hlavou a nastříkal na dveře další dávku čisticího.

„Používá se k odstraňování nečistot z oblečení, ale taky k odmašťování kovových částí třeba v průmyslu. Světová zdravotnická organizace ji má na seznamu pravděpodobnejch karcinogenů. Testy ukázaly, že při krátkodobým působení tetrachlorethylenu na organismus – při zhruba osmihodinovým nebo i kratším pobytu v prostředí, kde je asi sedm set tisíc mikrogramů PCE v krychlovým metru vzduchu – už ovlivňuje centrální nervovou soustavu. Člověk pak cítí různé příznaky jako závratě, ospalost, bolest hlavy, nesoustředěnost, poruchy rovnováhy. Ta červená jde dolů mizerně, vid’?“

„Tak se snaž vyčistit jen tu zelenou a do červený se pustím já.“

Vyměnili si místo.

„V prostředí, kde je tři sta padesát tisíc mikrogramů v krychlovým metru vzduchu, se už po čtyřech hodinách projevují poruchy nervů

a zraku.“ Kitty ponořila houbu do kbelíku s vodou a pokračovala v drnutí dveří. „Při dlouhodobém pobytu v takhle zamořeném ovzduší se u pracovníků čistíren projevují biochemické změny krve a moči. PCE proniká i stavebními materiály, ze kterých jsou vybudovány podlahy, stropy a stěny. Jedna studie, která zkoumala rychlost reakcí čtrnácti zdravých lidí, co žili v bytech sousedících s čistírnou, přišla s tím, že všechny sledované osoby měly nižší hodnoty než lidi, který žijou v prostředí bez těchto chemikálií.“

„Takže v tomhle je tvůj problém. Z toho slovního průjmu, kterým jsi mě teď zahrnula, jsem se dovtípl, že jsi o tom PCE psala nějaký článek.“

„Ne tak docela. Nashromáždila jsem spoustu podkladů a pak jsem domácímu, co bydlí v přízemí, namluvila, že o tom píšu článek, a že až ho dopíšu, rozdám ho sousedům i všem jeho zaměstnancům, aby věděli, jaký má tahle chemikálie účinky. No a on mi snížil nájem o sto eur.“

Steve se na ni ohromeně zadíval. „Mohl by si přece sehnat jiného nájemníka.“

„Pohrozila jsem mu, že to řeknu každému dalšímu zájemci o ten byt, kterýho by si našel. Propadl panice.“

Steve zavrtěl hlavou. „Ty jsi...“

„Chytrá?“ usmála se.

„Špinavá novinářská svině. Možná bysme s tím čištěním měli přestat. Vždyť ten člověk měl pravdu.“ Zíral na ni, jako kdyby ji vůbec nepoznával.

„Hele, to PCE používají oni!“

„Tak se přestěhuj jinam.“

„To by bylo moc drahý.“

„Kitty, takhle prostě nemůžeš lidem vyhrožovat. Nemůžeš využívat svoje zaměstnání, abys dostala, co chceš. Tomu se říká zastrašování.“

„No ne!“ Zvedla oči ke stropu a zároveň s pocitem marnosti hodila houbu do kbelíku a otevřela dveře do bytu, ale nechala je dokořán. Posadila se ke stolu a čekala, že se k ní její kamarád připojí. Mezitím se zakousla do jednoho košíčku z krabičky, kterou přinesla z nemocnice zpátky domů. Steve za sebou zavřel dveře, ale zůstal stát.

„Máš nějaký problém, kterej potřebuješ sejmout z beder, Steve?“

„Přišel jsem, abych se ujistil, že jsi před tím zítřejším soudem v pořádku, ale čím dýl tě poslouchám, tím víc tě lituju.“

Měla pocit, jako by se jí kus košíčku v ústech změnil v kámen. Rychle ho spolkla. Pak jí zčistajasna všechno došlo.

„Obvinila jsi učitele tělocviku, co se těšil skvělý pověsti, ženatýho, s malýma dětma, že sexuálně zneužil dvě studentky a jednu z nich přivedl do jinýho stavu. V televizi. Před očima celý země. Křivě.“

Probodla ho ohromeným pohledem a srdce se jí sevřelo, když si uvědomila, jakým tónem s ní mluví. Bylo jí sice jasné, že udělala chybu, ale přesto měla pocit, že si od něj takovéhle výčitky nezaslouží.

„Tohle všechno vím. Uvědomuju si, co jsem udělala,“ prohlásila sebejistěji, než jak se skutečně cítila.

„A mrzí tě to?“

„Samozřejmě že mě to mrzí, sakra,“ vybuchla. „Celá moje kariéra je v troskách. Nikdo mě už nikdy nezaměstná. Televizi jsem připravila o spoustu peněz, protože i kdyby ten soud vyhrála, což se možná stane, zaplatila už majlant za právníky. Navíc jsem jí poškodila dobrou pověst. Prostě jsem skončila,“ vychrlila ze sebe zdeptaná Kitty. Přitom jí nešlo, že zpravidla tichý a rozvážný Steve má co dělat, aby zachoval klid.

„Víš, právě tohle mě štve, Kitty.“

„Co?“

„Tvůj tón. Tvoje... uštěpačnost.“

„Uštěpačnost? Vždyť já se strašně bojím, Steve!“

„Bojíš se o sebe. Bojíš se o Katherine Loganovou, novinářku z televize,“ řekl a ohnutými prsty obou rukou naznačil uvozovky.

„Nejen o tohle,“ namítna a zase ztěžka polkla. „Bojím se i o svoje místo v časopise *Etcetera*. V sázce je spousta věcí, Steve.“

Její kamarád se zasmál, ale vůbec to neznělo pobaveně. „Přesně tohle jsem měl na mysli. A ty to hned vzápětí uděláš zase. Neslyšel jsem od tebe nic jinýho, než že je v troskách *tvoje* jméno, *tvoje* pověst, *tvoje* zaměstnání. Pořád jen ty, ty a zase ty. A když pak od tebe slyším, že vyhrožuješ svému domácímu, dělá mi to starosti. Ty mi děláš starosti.“ Přestal přecházet sem a tam a probodl Kitty pohledem. „Už celej poslední rok.“

„Celej poslední rok? Tak fajn, mám dojem, že se tady někdo snaží udělat z komára velblouda,“ odpověděla ohromeně. „S tou reportáží pro televizi jsem se spletla. A ta záležitost s bytem? Byla úplně neškodná! Počkat, dobře si pamatuju, jak sis v tom podniku s rychlým občerstvením vymyslel, že jsi v hamburgeru našel *chlup z přirození*, jen aby ti dali ještě jednu porci zadarmo. Takže jsi udělal skoro totéž. A ten chudák vedoucí neměl na vybranou, protože jsi ho před všema zákazníkama úplně znemožnil.“

„Bylo mi osmnáct,“ poznamenal Steve tiše. „Tobě je dvaatřicet.“

„Třiatřicet. Na moje poslední narozeniny jsi zapomněl,“ opravila ho dětinsky. „Prostě jsem taková. Ve všem nacházím nějaký příběhy.“

„Příběhy, který pak využíváš proti lidem.“

„Steve!“

„Kdysi to bývaly pěkný příběhy, Kitty. Optimistický. Dobrý příběhy se zajímavou zápletkou. Příběhy, který nikoho nezneužívaly a neosobovaly.“

„Je mi líto, že ten tvůj článek o nové kolekci Victorie Beckhamové nezmění svět,“ poznamenala jízlivě.

„Chtěl jsem říct jen to, že jsem je rád četl a poslouchal. Teď jsi jenom...“

„Teď jsem co?“ Oči se jí zalily slzami.

„Na tom nezáleží.“

„Ne, jen mi prosím tě pověz, co jsem zač, protože právě tohle slyším na každý rozhlasový stanici, čtu to na internetu a celej minulej týden i tady na dveřích mého vlastního bytu, takže bych se moc ráda dozvěděla, co si o mně myslí můj nejlepší kamarád. Bude to pro mě taková třešnička na dortu,“ vykřikla.

Steve zhluboka vzdychl a odvrátil pohled stranou.

V bytě zavládlo dlouhé ticho.

„Jak to mám dát do pořádku, Steve?“ zeptala se ho po chvíli. „Co mám udělat, abyste mě ty a zbytek světa přestali nenávidět?“

„Mluvila jsi s tím člověkem?“

„S Colinem Maguirem? Ne. Budeme stát proti sobě u soudu. Kdybych se k němu jakkoliv přiblížila, dostala bych se do ještě většího maléru.“

Omluvili jsme se mu hned na začátku pořadu *Tricet minut*, jakmile vyšlo najevo, že není otcem toho dítěte. Patříčně jsme to zdůraznili.“

„Myslíš, že se pak cítil líp?“

Pokrčila rameny.

„Kitty, kdybys tohle provedla mně, udělal bych ti mnohem horší věci, než jenom pomaloval dveře. Chtěl bych tě zabít,“ prohlásil příkře.

Kitty se na něj zadívala rozšířenýma očima. „Steve, neděs mě.“

„Vůbec nic nechápeš, Kitty. V celý tý záležitosti nejde o *tebe*. Jde o *něj*.“

„Nevím, co si počít,“ vypravila ze sebe. „Možná kdybych mohla vysvětlit, co se stalo... Ty ženský vypadaly tak důvěryhodně. A to jejich vyprávění naprosto sedělo. Data, čas, všechno působilo tak... pravdivě. Posuzovala jsem to ze všech stran, to mi věř. Nevyrukovala jsem s tím okamžitě. Čekala jsem *šest měsíců*. Nebyla to jenom moje práce, stál za mnou hlavní redaktor a producent. Nešlo jenom o tohohle člověka, ale o spoustu pedofilů a násilníků, co pracujou ve škole nebo jinde, kde se bezprostředně stýkají s dětma. Jde o lidi, o kterých se prokazatelně ví, že svěřený studenty obtěžují, místo aby se o ně poctivě starali, a řada z nich kvůli tomu dokonce čelí žalobě.“

„Až na něj. On byl naprosto nevinnej.“

„Fajn. Kromě něj,“ připustila otráveně. „Všechny ostatní zprávy, který jsem kdy pustila do světa, byly naprosto přesný! Nikdo proti nim nikdy nic nenamítal!“

„Protože přesnost je naprosto samozřejmej základ veškerý tvój práce. Není to nic, za co by ti lidi měli gratulovat.“

„Každej jinej novinář z tý redakce by udělal totéž. Jenomže ten dopis byl holt adresovanej mně.“

„Mělo to svůj důvod. Ty ženský si tě záměrně vybraly a využily k tomu, aby toho člověka znemožnily. Znaly tě jako novinářku, která vyrábí zprávy o hovadinách, a tak se mohly spolehnout, že jim na ty jejich bláboly skočíš, jen aby sis zajistila svých pět minut slávy.“

„O žádných pět minut slávy mi vůbec nešlo.“

„Že ne? Já vím jen to, že jsem tě nikdy neviděl tak nadšenou jako ten den, kdy jsi dostala práci v tom pořadu. A to ti tenkrát dali za úkol, abys připravila reportáž o *čaji*! Kdyby ti něco takového uložila Con-

stance, poslala bys ji k šípku. Ale když jsi to měla udělat pro televizi, byla jsi z toho samým blahem úplně vedle.“

Kitty se pokusila zatvářít, jako by byl Steve na omylu, ale nepovedlo se jí to. Měl pravdu. Základem pořadu *Tricet minut* byla jedna investigativní bomba – ohromující příběh, který si přál zpracovávat každý novinář – a zbytek tvořil kaleidoskop podružnějších informací, které už nebyly nijak světoborné a často mívaly jenom lokální význam. Její první reportáž byla věnovaná čaji a měla poodhalit důvody, proč si konzumenti vybírají ten který druh. Po několika návštěvách balíren čaje, po důkladném průzkumu regálů v hypermarketech a po několika hodinách strávených v čajovnách dospěla k názoru, že lidi si prostě vybírají tutéž značku, kterou doma pili jejich rodiče. Byla to zkrátka generační záležitost. Celá reportáž trvala čtyři minuty a padesát vteřin a Kitty nabyla dojmu, že vytvořila umělecké veledílo zásadního významu. No a o něco později, po čtyřech měsících práce v televizi, dostala dopis adresovaný přímo jí, ve kterém dvě ženy obviňovaly jistého Colina Maguirea. Okamžitě jim uvěřila, spojila se s nimi a společně pak vytvořily reportáž, která toho člověka úplně zdiskreditovala. Kitty se nechala unést dramatickým příběhem, vzrušením, televizním prostředím i příležitostí přejít od natáčení neškodných reportáží k ohromujícím investigativním kauzám a při svém hledání pravdy vypustila do světa lež – nebezpečnou lež, která naprosto zničila jeden lidský život.

Steve se rozhlédl po bytě.

„Co teď?“ zeptala se, naprosto vyčerpaná.

„Kde je Glen?“

„V práci.“

„On si tam s sebou bere kávovar?“

Kitty se nechápavě otočila ke kuchyňskému koutu, ale vtom se ozval telefon.

„Mamka. Zatraceně.“

„Už jsi s vašima někdy v poslední době mluvila?“

Kitty ztěžka polkla a zavrtěla hlavou.

„Zvedni to,“ vyzval ji Steve. Zjevně nemínil odejít, dokud se nepřesvědčí, že Kitty hovor přijala.

„Halóóó?“ ohlásila se strojeným teatrálním tónem a Steve vyklidil pole.

„Katherine, jsi to ty?“ zeptala se matka a rozplakala se. „Katherine, neumíš si představit...“ Znělo to, jako když ze sebe musí pracně dolovat každé slovo.

„Mami, co se děje?“ Kitty se vyděšeně napřímila. „Nestalo se něco tatškovi? Jste všichni v pořádku?“

„Och, Katherine,“ vzlykla paní Loganová. „Už to nevydržím. Je nám tak *trapně*. Jak jsi to mohla udělat? Jak jsi to tomu chudákovi mohla provést?“

Kitty se zapřela o opěradlo, připravená na další vlnu výčitek. A najednou si všimla, že Glenova plazmová televize je pryč a ze skříně zmizelo jeho oblečení.

Třetí kapitola

O týden později – po sedmi dnech, které jí připadaly nejdelší v životě – se Kitty probudila z děsivého snu. Ležela v posteli zbrocená potem, přikrývku měla zchumlanou a omotanou kolem těla, srdce jí divoce bušilo a bála se rozhlédnout po místnosti. Když pak dojem z noční můry aspoň trochu vyprchal, sebrala odvalu a posadila se. Nemohla dýchat. Natáhla ruku a strčila do jednoho křídla okna, aby se pootevřelo, a několikrát se zhluboka nadechla, jenomže místo čerstvého vzduchu jí do plic pronikly výpary z ventilace v čistírně, kde se pracovalo čtyřiaadvacet hodin denně. Rozkašlala se, okno zase zprudka přibouchla, došla k lednici, otevřela ji a zůstala před ní stát nahá, aby se trochu ochladila. Na zítřejší den nebyla vůbec připravená. Ani v nejmenším se na něj necítila.

„Pověst Colina Maguire utrpěla nenapravitelnou újmu. Kvůli lednovému desátému dílu pořadu *Třicet minut* se mu naprosto zhroutil celý dosavadní život a byl vyobcován z domova i ze svého dosavadního prostředí. Katherine Loganová ho oslovila před budovou, kde pracoval, a obvinila ho ze sexuálního zneužití dvou mladistvých dívek a z toho, že jednu z nich přivedl do jiného stavu. Přestože pan Maguire veškerá obvinění popřel, a dokonce navrhl, že se podrobí testu otcovství, televize pořad odvysílala. Nezodpovědný a neprofesionální postup Katherine Loganové, Donala Smithe a Paula Montgomeryho měl na život pana Maguirea zničující účinek.“

Kitty seděla v soudní síni vedle producenta pořadu *Třicet minut* Paula a vedoucího redaktora Donala a společně s nimi poslouchala sáhodlouhé podmínky ujednání, podle něhož měl Colin Maguire dostat čtyři sta tisíc eur jako odškodnění za utrpěnou újmu. Jejich četba trvala

přesně sedmnáct minut. S každým slovem, s každým obviněním se Kitty nenáviděla ještě o něco víc. Kousek od ní seděl Colin Maguire se svou rodinou – manželkou, rodiči, bratry a sestrami – a se spoustou přátel a známých, kteří ho přišli podpořit, a všichni upřeně zírali na Kitty. Přímo cítila, jak jí jejich pohledy propalují záda, cítila jejich nenávisť a také jejich zlost, ale ze všeho nejvíc cítila Colinovu bolest. Hlavu měl skloněnou, oči sklopené a bradu skoro přitisknutou k hrudi. Vypadal, jako kdyby se nejméně rok pořádně nevyspal.

Tvůrči pořadu *Tricet minut* a jejich právníci vyšli ze soudní síně a chvatně se protáhli uličkou fotoreportérů a kameramanů, mezi nimiž byli i zaměstnanci jejich vlastní společnosti. Při pohledu na objektivy, které jí její kolegové z branže strkali před obličej, si Kitty připadala jako jeden ze zločinců, jež vídala vycházet ze soudní budovy v televizních zpravodajských pořadech. Paul a Donal rázovali tak rychle, že s nimi jen stěží udržovala krok, pokud se nechtěla dát do běhu. Veškeré její duševní zdraví záviselo na tom, jestli přežije tuhle chvíli. Po celé sérii příšerných chyb, jichž se v tomto případě dopustila a které ji dovedly až sem, už nechtěla udělat ani jediný špatný krok. Zpočátku šla s očima upřenýma k zemi, ale pak si uvědomila, že takhle vypadá provinile, a tak se zase napřímila. *Hlavu vzhůru, přijmi svůj trest a jdi dopředu*, opakovala si a snažila se zadržet slzy. Blesky fotoreportérů ji však oslňovaly, takže musela znovu sklopit oči k zemi. Celá tahle cesta mezi zevlouny se jí zdála neskutečná. Připadala si jako stroj, který se pohybuje s obrovskými obtížemi. Musela se ze všech sil soustředit na každý krok a na každý nepatrný pohyb rukou – snažila se sladit krok pravou nohou s komihnutím levou paží a naopak. Nechtěla se usmívat, ale ani vypadat nervózně. Věděla, že tyhle fotografie budou už navždycky veřejně k dispozici, uvědomovala si, že záběry kamer z téhle její cesty ze soudní síně se budou znovu a znovu opakovat v televizním vysílání a potom skončí v archivech reportérů a zapustí tam kořeny. Věděla to, protože tuhle práci dělala i ona den co den. Nechtěla na diváky působit bezcitně, ale ani provinile. Lidé často vůbec neposlouchají průvodní komentář reportéra a jenom se dívají na záběry kamery. Chtěla budit dojem nevinné ženy, která všeho hluboce lituje. Chtěla vypadat zkroušeně.

Ano, to bylo ono. Snažila se zachovat si hrdost a důstojnost, ačkoliv jasně cítila, že uvnitř jí z hrdosti a důstojnosti nezbyl ani ždíbec. A chtěla zachovat klid, přestože na ni zevlující lidé po celou dobu pokřikovali. Zastánci Colina Maguira chvatně vyšli ze soudní síně na ulici, ochotně poskytovali rozhovory vyčkávajícím reportérům a nejrůznějším způsobem provokovali zástupce pořadu *Tricet minut*. Kitty je slyšela i přes hlasité nadávky a urážky, jež se snášely na její hlavu, i přes zvýšené hlasy novinářů, kteří ve snaze získat vyjádření od nejrůznějších osob křičeli ze všech nejhlasitěji. Auta, která kolem projížděla po Inns Quay, zpomalovala, aby zjistila, co je to za srocení lidu a kolem koho se tak houfují a přetlačují zástupci médií. Když ji reportéři vzali útokem a snažili se s ní udržet krok, vyčerpaná, umačkaná a zesláblá Kitty měla pocit, že z ní už nezůstalo vůbec nic. Zároveň si však uvědomila, že celá tahle situace je jenom obdobou honu, který před časem ona sama uspořádala na Colina Maguira. Postupovala dál, krok za krokem, protože nic jiného dělat nemohla. *Hlavu vzhůru, neusmívej se, nebreč, neupadni, jdi.*

Jakmile vešli do nedaleké advokátní kanceláře svých právních zástupců a zmizeli lidem od médií z dohledu, Kitty hned na chodbě odhodila kabelku na podlahu, opřela se čelem o chladnou stěnu a několikrát zhluboka nasála do plic vzduch.

„Ježíši Kriste,“ vzdychla přerývaně a celé tělo jí zaplavila prudká vlna horkosti.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí Donal laskavě.

„Ne,“ zašeptala. „Strašně mě to mrzí, tak strašně mě to mrzí.“ Ucítila, že ji lehce poplácal po zádech, a byla mu za jeho podporu vděčná. Dobře si uvědomovala, že je to všechno její vina a že by Donal měl právo pořádně jí to spočítat.

„To je naprosto šílené,“ hřímal Paul na právního zástupce ve vedlejší místnosti a přitom rázoval sem a tam před jeho psacím stolem. „Čtyři sta tisíc eur *plus* výdaje za právní služby. Předtím jste tvrdil něco dočista jiného.“

„Říkal jsem, že to *možná* –“

„Neodvažujte se chtít z toho nějak vykličkovat,“ zařval. „To je otrěsné! Jak nám to mohli udělat? Vždyť už jsme se jim omluvili.“